

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.344 van 5 juli 2016
in de zaak A. 214.791/XIV-36.205**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 5. XXX
 6. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rosalie Daneels
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
deminister van Justitie, belast met Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,
thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 januari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 135.541 van 18 december 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.078 van 4 februari 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rosalie Daneels, die de verzoekers bijstaat, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers dienden met een brief van 1 januari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 3 september 2014 zonder voorwerp.

Op 16 oktober 2014 stellen de verzoekers tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 18 december 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van de artikelen 9*bis* en 39/56 van de vreemdelingenwet.

De verzoekers voeren aan dat zij, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, wel degelijk een actueel belang bij hun vordering hebben. Zij betwisten niet dat hen een inreisverbod werd betekend en dat zij zich in een situatie van onwettig verblijf bevinden, die zij identiek achten aan de situatie van andere vreemdelingen zonder verblijfsrecht aan wie geen inreisverbod werd betekend. Voor een aanvraag om machtiging tot verblijf gelden twee ontvankelijkheidsvoorwaarden, namelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden en

het beschikken over een identiteitsdocument. Volgens de verzoekers voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet door te stellen dat degene aan wie een definitief inreisverbod werd betekend, geen regularisatieaanvraag kan indienen, zelfs niet indien de twee ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn vervuld. De vreemdelingenwet bevat geen bepaling in die zin zodat de aanvraag van de verzoekers niet “zonder voorwerp” kon worden verklaard. De verzoekers hadden wel degelijk een actueel belang bij hun beroep tot nietigverklaring omdat, na de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, de verwerende partij de ontvankelijkheid en vervolgens de gegrondheid van de aanvraag zou moeten analyseren. In voorkomend geval zouden de inreisverboden worden ingetrokken, minstens impliciet. Door een onderscheid te maken tussen vreemdelingen in onwettig verblijf zonder inreisverbod en vreemdelingen in méér onwettig verblijf met inreisverbod, behandelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vreemdelingen die zich allen in onwettig verblijf bevinden op een verschillende wijze wat betreft de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij benadrukken verder hun standpunt zonder er iets wezenlijks aan toe te voegen.

Beoordeling

6. Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip “belang” derhalve kan worden verwezen

naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 51 2479/001, 118)

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

7. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het gemis aan het vereiste belang bij een beroep tot nietigverklaring vast omdat “verweerder - na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing - immers niet anders [kan] dan opnieuw vaststellen dat het verzoekers voor de duur van de inreisverboden verboden is in het Rijk te verblijven, zodat hen geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet”. Hij overweegt verder dat, “waar aldus geen enkele wetsbepaling als dusdanig verhindert dat een vreemdeling die zich onwettig op het grondgebied bevindt - doch die niet onderhevig is aan een inreisverbod - in buitengewone omstandigheden een [aanvraag om] machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan indienen, [...] artikel 74/12 van de vreemdelingenwet wel degelijk een beletsel [vormt] voor verzoekers om een

aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen zolang de inreisverboden niet zijn opgeheven of ingetrokken”.

8. Artikel 9*bis*, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. Artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod, in navolging van artikel 2, 4°, van richtlijn 2008/115, als de beslissing “waarbij de toegang tot en het verblijf op grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden”. Naar luid van artikel 74/12, § 1, kan de minister of zijn gemachtigde “het inreisverbod opheffen of opschorten om humanitaire redenen” en moet de vreemdeling zijn gemotiveerde aanvraag hiervoor indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland, “behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen”.

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet door te stellen dat de verzoekers niet over het wettelijk vereiste belang beschikken bij hun beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarmee hun met toepassing van die bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf “zonder voorwerp” werd verklaard. De in dergelijke aanvraag bedoelde “buitengewone omstandigheden” betreffen de omstandigheden die het verantwoorden die aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Ten gronde betreft het een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die kan worden toegekend, doch geen recht op verblijf dat moet worden erkend noch een vorm van internationale bescherming.

Anders dan de verzoekers voorhouden, bevinden zij zich niet “in een identieke situatie van onwettig verblijf [...] als andere vreemdelingen zonder

recht op verblijf in België aan wie geen inreisverbod betekend werd”. Uit de definitie van artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet blijkt immers dat een inreisverbod naast een verbod om het Rijk binnen te komen ook een expliciet verbod inhoudt om er te verblijven. Artikel 74/12, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet bovendien een specifieke mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het bestreden arrest uitdrukkelijk op deze laatste mogelijkheid.

Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze vaststellen dat het aan verzoeker opgelegde inreisverbod tevens een verbod inhield om gedurende drie jaar op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zodat ook een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing slechts tot een nieuwe weigering van die aanvraag zou kunnen leiden en zodat de verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing.

De vraag of in de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden gesteld dat de aanvraag ingevolge het bestaande en definitief geworden inreisverbod “zonder voorwerp” was, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en kan de strekking van het bestreden arrest dus niet hebben beïnvloed.

Het enige middel is ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

10. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij de verzoekers te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits de verzoekers als in het ongelijk gestelde partij tweedelijs juridische bijstand genieten en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden elk voor een zesde verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 1200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques